Kuuromykkäin Lehti.

№ 3. Maaliskuulla 1901. 6:s vuosik.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta | Toimittaja *I. Savolainen.*

Käynti kuningas Kambonden luona.

(Jatkoa.)

Neljäs käynti.

Tiesin että kuningas tahtoo, että ne henkilöt, jotka ovat mieluisia kuninkaalle, käyvät usein tervehtimässä kuningasta. Minä huomasin, että olin kuninkaan suosiossa. Sentähden tahdoin käydä useammin hänen luonaan, että vast'edeskin olisin kuninkaan suosiossa. Tahdoin siis taas mennä Kamdonden luo. Minä tiesin, että kuningas ottaa minun ystävällisesti vastaan. Lähdin hänen luo.

Odotushuoneessa oli paljo ihmisiä, kuninkaan ja muiden ihmisten lapsia. Silas nousi ylös ja tervehti kädestä. Muut ihmiset menivät käytäviin. Silas meni taas ilmoittamaan kuninkaalle, että me olimme tulleet. Kuningas ei ollut vaatetettu. Sentähden meni paljon aikaa ennenkuin hän tuli luoksemme. Silas tuli takaisin ja

puhui meille: „hän tulee“. Ja kohta tulikin Kambonde. Hänellä oli kädessään 2 tuolia. Hän tervehti meitä kädestä. Sitten antoi hän minulle toisen tuolinsa ja istui itse toiselle tuolille. Minä kysyin kuninkaalta: „Oletko noussut hyvin“? Hän vastasi minulle: „Oletko sinä noussut hyvin“? Kun minä kysyin häneltä Ondongan kielellä, sanoi Kambonde Rautaselle: „ystäväni on jo ondongalainen“. Sitten tuli eräs mies, joka notkisti polvensa kuninkaalle ja odotti, että kuningas häneltä ensin kysyisi. Semmoinen tapa on siellä. Heidän pitää myöskin katsoa maahan, kun he kuninkaalle puhuvat. Kuningas kysyi miehen asian. Mies puhui, että erääseen loodaan ei tullutkaan niin paljon viljaa kuin siihen olisi pitänyt tulla. Kambonde käski täyttää loodan pienemmistä loodista. Mies meni sitten pois. Me aloimme puhella. Rautanen puhui että me nyt matkustamme toiseen paikkaan Ovambomaalle katsomaan lähetyssaarnaajia. Nämät lähetyspaikat ovat toisen kuninkaan (ei Kambonden) valtakunnassa ja me sanoimme, että me myös käymme sen valtakunnan kuningasta Nehalea tervehtimässä. Kambonde ja Nehale ovat hyvin vihamielisiä toisilleen. Kambonde sanoi meille kuitenkin: „menkää“.

Sitten puhui Rautanen, että me aiomme viettää täällä lähetysjuhlaa kolmen päivän perästä. K. ei ymmärtänyt mitä se on 3 päivän perästä. Silloin Rautanen hänelle näytti sormilla ja luki: „yksi, kaksi ja kolme“. Rautanen sanoi hänelle: „tule sinä myös juhlaan.“ Kuningas sanoi: „tulen“. Rautanen sanoi: „mutta sinä taidat valehdella“. Ei siitä Kambonde suuttunut Vaan sanoi hän: „en valehtele, vaan tulen“ kuitenkin lisäsi hän: „ellei esteitä tule“.

Sitten minä annoin paperikäärön kuninkaalle. Kuningas aukasi ja, näki että siinä oli pieni pöytäkello. Tämä oli hyvä lahja hänelle. Hän kiitti siitä. Ennenkin oli hän saanut semmoisen, mutta oli luultavasti kuningas sillä niin paljon palvelijoitaan soitellut, ettei sitä enään ollut. Vaimot ja palvelijat olivat sen luultavasti hävittäneet. Minä puolestani kiitin kuningasta härästä. Sitten sanoimme hyvästi hänelle ja lähdimme pois.

(Jatk.)

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Rakas kuuromykkäin lauma!

Minä nostan silmäni teidän yli ja näen suuren kuuromykkäin lauman, jolle nyt sanon »terveisiä teille» ja annan tietää, etten ole ollut hyvin terve. Usein olen ollut pikku sairas ja joskus näen ankaraa vaivaa. Ei ole mitään hauskaa olla sairaana. Olen tyytyväinen vaivan kärsimiseen, sillä tiedän kyllä, että minun ja jokaisen ihmisen täytyy kärsiä tässä maailmassa. Sairaana paremmin muistaa Jumalaa ja hänen hyviä töitään.

Tulen kertomaan paljon asioita teille, joita varmaan haluatte kuulla. Minä kerron lähetyssaarnaaja, neiti V. Arpiaisen täällä käynnistä. Eräänä päivänä luin sanomalehdistä että neiti V. Arpiainen tammikuun keskipaikoilla ilmestyi Wiipuriin. Hän tuli pitämään

esitelmiä lähetystoimesta Kiinassa vapaan seurakunnan rukoushuoneessa ja klassillisessa lyseossa. Kiiruhdin sinne lehden luettuani. Matkalla tuli Hjalmar Lovén minua vastaan ja minä kutsuin myös hänet sinne. Myös kutsuin neiti L. Kupiaisen sinne. Lyydi jätti työnsä ja tuli veljensä ja sisarensa kanssa kuuntelemaan. Rukoushuone oli täynnä ihmisiä, niin että muutamat eivät sopineet sinne sisään, vaan jäivät ulkopuolelle. Seinällä oli 2 taulua, joihin oli kirjoitettu Kiinan kielellä Raamatun lauseita, joita me emme ymmärtäneet. Rukoukset pidettiin ja Herralle veisattiin virsiä. Sitten tuli neiti Arpiainen alttarille ja piti rukouksen. Kun hän rukoili, kumarruimme me kaikki. Rukouksen loputtua saarnasi hän Herran evankeliumia. Hän kertoi monta tapausta Kiinassa lähetysmatkoiltaan. Hänellä oli esineitä, joita Kiinassa käytetään, piippu, kengät, kirjoitustarpeet y. m. Ne hämmästyttivät meitä. Myös näytti hän Kiinalaisen lapsen jalan, joka oli semmoinen kuin tavallisen lapsen jalka maan päällä. Otin sen käteeni ja katselin sitä, sillä se oli muserrettu lyhyeksi ja pieneksi. Kiinalaiset vanhemmat musertavat pienen lapsen jalan lyhyeksi. Juhla loppui ja ihmiset menivät pois. Loven ja useat kuuromykät pojat tervehtivät neiti Arpiaista, joka tunsi hänet, sillä ennen hän oli hänen hyvä ystävä. Seuraavana hetkenä juhla alkoi Lyseossa, jonne kansalaiset kokoontuivat. Myös minä menin sinne. Sama tapahtuma oli siellä kuin vapaan seurakunnan rukoushuoneessa. Joukko läksi kotiin, toiset jäivät keskusteluun neiti Arpiaisen kanssa. Minä näin että hän osotti ystävyyttä ja rakkautta kutakin kohtaan, sillä hän keskusteli erittäin ystävällisesti. Menin hänen tykönsä tervehtimään ja näytin olevani kuuromykkä. Silloin ihastui hän nähdessään minut. Keskustelin hänen kanssaan monesta asiasta ja pyysin häntä pitämään meille kuuromykille esitelmän. Tähän pyyntöön olisi hän kyllä suostunut, vaan hänellä ei ollut nyt aikaa, koska hänen täytyi matkustaa moneen paikkaan. Keväällä hän kenties pitää esitelmän meille. Vielä kertoi hän kirjoittavansa sisarelleen Helsinkiin, että hän oli tavannut minut Viipurissa. Hänet minä tunnen, sillä olen asunut hänen luonaan. Hänen miehensä on kuuromykkä kultaseppä, oikea kaivertaja ja taitava mies. Sitten sanoin hyvästi neiti Arpiaiselle.

Vielä tahdon kertoa monen kuuromykän onnettomuudesta ja köyhyydestä, joita olen usein tavannut. Maassamme löytyy paljo kuuromykkiä, jotka elävät köyhyydessä, toiset ovat mieron tiellä, toiset sivistymättöminä. Monet heistä eivät ole koskaan käyneet koulua. Varattomat vahemmat eivät voi laittaa heitä kouluun, toisessa paikassa eivät seurakuntalaiset heille tee sitä. Joskus ovat vanhemmat huolimattomia, eivätkä viitsi panna heitä kouluun. Silloin nämät kuuromykät ovat jätetyt surkeaan pimeään tilaan ja sivistymättömyyteen. Sitten he kadottavat vanhempansa ja kotinsa, ja joutuvat köyhyyteen ja mieron tielle. He eivät ymmärrä hakea itselleen jokapäiväistä leipää työllänsä. On ikävää nähdä heitä. He eivät voi keskustella kuulevien kanssa, eivätkä voi pyytää sanoilla työtä vaan merkeillä, joita kuulevat eivät ymmärrä. Me, jotka olemme olleet koulussa, olemme

paljon onnellisemmat kuin he, mutta me emme saa ylpeästi ajatella, että me olemme paremmat kuin he, vaan säälikäämme ja auttakaamme heitä. Mitä me voimme tehdä heidän hyväksensä? Minä ajattelen että olisi parasta, että kuuromykkäin yhdistysten kassasta myönnettäisiin heille apua, että he saisivat käydä koulussa. Myös olisi hyvä, jos jokainen entinen koululainen velvoitettaisiin maksamaan veroa, että he pääsisivät kouluun.

Vielä kerron minä eräästä kuuromykkä-naisesta, joka asui Koiviston pitäjässä, kirkonkylässä. Hänen nimensä oli Maria Seppänen. Hän oli onneton raukka hengellisessä suhteessa. Hän ei ollut koskaan käynyt koulussa. Hän kadotti vanhempansa ja kotinsa. Hän jäi yksin ja asui saunassa. Hän elätti itsensä kerjäämisellä. Hänen kasvonsa olivat ijälliset, kuin mummon, hän kulki repaleissa ja vanhoissa vaatteissa. Eräänä päivänä hän kävi meillä, olin silloin Puhakan räätäliliikkeessä. Piika tuli tyköni sanoen: »tuolla on kuuromykkä naishenkilö, mierolainen.» Menin silloin kyökkiin, näin hänen kurjuutensa ja säälin häntä. Puhelin hänelle jotakin merkeillä, ja hän ymmärsi hyvin. Hän kertoi itsestään ja kärsimyksistään. Hän oli kipeä. Surkuttelin häntä ja annoin hänelle almun, josta hän kiitti nöyrästi. Rahalla osti hän leipää.

Minä olen täällä Wiipurissa maanmittarin apulaisena, karttojen piirustajana. Minulla on hyvä olla täällä. Lopetan nyt kirjeeni ja sanon rakkaille kuuromykkä-veljille ja sisarille, opettajille ja opettajattarille paljon terveisiä. Herran haltuun! Herra kylväköön

hyvän sanoman ja rauhan hedelmiä meidän sydämiimme.

Kunnioituksella:

J. Pykäläinen.

Wiipuri 19/2 1901.

II:

Lavia 19 4/3 01.

Matka muistelma.

Kun matkustin viime syksynä lokakuun alkupuolella Poriin ja sieltä junalla eteläänpäin, Nakkilan asemalla poikkesin erääseen torppaan, jonka omistaa eräs kuuromykkä V. A. Lind, hän on Turun kuuromykkäin koulun entinen oppilas ja hänellä on vaimo ja 1 lapsi, molemmat kuulevia. Kun sain tietää, että naapuri pitäjässä sijaitsee yksityinen kuuromykkäin koulu, niin minä päätin matkustaa sinne ja halusin omin silmin nähdä sitä koulua ja otin matkakumppanikseni saman kuuromykän ja lähdimme sunnuntai aamujunalla Harjavalan asemalle, josta on parin kilometrin matka Harjavalan kirkonkylään, jonka syrjässä sijaitsee koulu ja sen omistaa eräs kuuleva opettajatar M. Gren. Hänellä oli oppilaita 7 kuuromykkää, hän on edellisinä vuosina pitänyt kuuromykkäin koulua Karijoella, mutta kun oppilaat pääsivät H. P. Ehtoolliselle, niin ei sitte tullut toisia siaan; silloin hän muutti Harjavaltaan ja osti itsellensä talon, joka oli

ennen tavallinen kauppaliike. Hän muutti sen kuuromykkäin kouluksi, jossa hän opettaa kuuromykkiä harvinaisen lahjakkaalla taidollansa. Samassa sain tilaisuuden nähdä hänen oppilaitansa, joita sattui olemaan 3 koulussa, toiset olivat hajonneet sunnuntaina kotiinsa. Minä rupesin tiedustelemaan oppilaita viittomisella, ja huomasin, että ne olivat jotenkin edistyneitä, vaikka olivat käyneet koulua vasta 1 kuukauden, ja opettajatar näytti minulle muutamia kirjeitä, jotka olivat Karijoelta hänen oppilailtaan ja nekin olivat hyviä. Hänen oppilaansa käyvät koulua 3 vuotta. Minä kerran pyysin opettajattaren viittaamaan alusta loppuun asti Herran rukouksen ja hän viittasikin ja se oli harvinaisen kaunista ja suloista katsella ikäänkuin hän olisi Jumalan valitsema välikappale toimittamaan Hänen tahtoansa maan päällä. Jumala tahtoo enemmän valoa kansallensa. Monissa paikoissa siellä täällä hajalla kaukana salomailla makaa sieluja pimeyden peittäminä, sillä siellä korpikuusien takana löytyy mykkiä, joilla on sielu niinkuin muillakin, vaan eivät he tiedä mitään valkeudesta, sillä ei heillä ole sellaista opettajaa, joka näyttäisi heille valkeuden tietä. Eloa on kovin paljo, vaan työväkeä on vähän. Rukoilkaa Herraa, että Hän lähettää työväkeä elonvainioille. Tämä opettajatar M. Gren on sopiva tien raivaaja noille pimeille poluille. Meidän on ensin pyydettävä syvimmässä nöyryydessä valtiolta hänelle vuotuista palkkaa, sillä kunnan palkka, jota hän nauttii, on kovin riittämätön. Kyllähän valtio kustantaa äärettömiä kouluja kuuleville, jotka sen kautta hyötyvät omiksi onnensa sepiksi.

K. Markkula.

III.

Vaasasta 19 $^{24}/_{2}$ 01.

Minä tahdon mielelläni kirjoittaa Kuuromykkäin lehteen, sillä siinä saan puhua kuuromykkäin kanssa. Viime helmikuun 2 p:nä v. 1900 lähdin tänne Vaasaan. Sain puuvillatehtaassa työtä. Huoneessa olemme 13 mykkä tyttöä ja 2 mykkä poikaa. Aamulla kello 6 me menemme työhön, ja illalla kello 6 me lopetamme. Joka lauvantai kello 3 me lopetamme työmme. Ei ole täällä mykkä Greeta Koskinen minun kanssani. Eilen lauvantaina Creeta muutti täältä pois. Myös mykkä Ida Hänninen muutti. Nyt Creeta asuu Idan kanssa. Minä asun 2 kuulevan kanssa täällä. Jouluna me lähdimme maalle. Minä kävin jouluna mykkä Hannaa Juttuniemellä katsomassa. Hän on Jyväskylän kuuromykkäin koulussa. Minä rakastan häntä. Hänellä ei ole veljeä eikä siskoa. Hänen äitinsä oli meillä palvelijana. Sitte minä olin Pietarsaaren kuuromykkäin koulussa. Kiitos taivaan isälle, että olen saanut käydä koulua ja saanut oppia lukemaan Herran sanaa. Sitte minä menin jouluna Evijärvelle maalle. Minun veljeni Matti on kuollut 19 $^{4}/_{11}$ 00. Minusta on niin ikävä, kun Matti oli 2 viikkoa sairaana. Herraa minä rakastan ja aina rukoilen. Sydämmellinen tervehdys kaikille kuuromykille. Minä olen vähä sairas. Minä en pääse kuuromykkäin joukkoon, kuin tänä pyhänä kovin tuulee. Meidän opettajattaremme Anna Heikel oli täällä Vaasassa. Hän kutsui meitä joka ilta kello 7 kaupungin kansakouluun, jossa Anna Heikel oli niin hyvä ja

kertoi Raamatusta meille. Minun sydämeni oli oikein iloinen kuin hän saarnasi meille Herrasta Jumalasta. Anna Heikel asui kaupungissa 2 viikkoa. Minä rakastan ja muistan aina häntä. Anna Heikel lähti Pietarsaareen 29 p. tammikuuta. Herra auttakoon ja siunatkoon häntä.

Vaasassa 26 p. tammikuuta v. 1901 me olimme kaupungissa, kun John Sundblom ja Hulda Träskbacka olivat kihloissa. Myös pappi ja Anna Heikel ja me olimme heidän luona. Nyt Johon Sundblom ja Hulda Träsbacka asuvat Vaasassa Palosaarella. Minä asun mykän Amanda Järvisen kanssa Palosaarella, siellä olin koko talven. Keväällä muutin toiseen taloon ja jouluna muutin kolmanteen taloon. Nyt minä asun Karlssonin talossa Palosaarella. Asunnosta me maksamme 6 m. Minun sydämessäni on iloista ja muistan aina rukoilla rakasta Herraa Jesusta. Minä sain 2 kuuromykkäin uutta lehteä Mikkelistä. Minä maksoin mykkä suutarille Mäkiselle 1 m. 25 p. kuuromykkälehdestä. Nyt kyllä olen vieläkin täällä Vaasassa. Sanon paljon terveisiä kaikille kuuromykille. Pääsiäisenä, kesällä ja jouluna olen kertonut mykille Jesuksesta. Herra siunatkoon ja varjelkoon teitä.

Johanna Anttikoski.

Kuuromykkäin-matkapappia haluaville.

Sanomalehdissä on ollut luettavana, että aijotun kuuromykkäin-matkapapin tehtävät vielä jäävät allekirjoittaneille. Asiain näin ollen, me pyydämme, että ne kuuromykät), jotka ensi kesänä haluavat meitä luoksensa, olisivat hyvät ja kirjoittaisivat meille tästä ajoissa, ilmoittaisivat kokoontumispaikan ja, jos mahdollista, myös ajan, milloin he tahtoisivat meitä tykönsä tulemaan. Olisi hyvä, jos kokouspaikaksi valittaisiin sellainen paikka, johonka kuuromykillä eri seuduilta olisi helppo kokoontua. Vielä pyydämme, että kuuromykät ilmoittaisivat, kuinka monta päivää he tahtoisivat meidän viipymään paikkakunnallaan. Matkasuunnitelmia tehdessa koetamme asettaa matkamme, niin paljon kuin mahdollista on, näitä toivomuksia silmällä pitäen.*

A. Eliel Nordman. ***E. J. K. Luoma.***

**) Olisimme kiitolliset, jos muutkin, kuuromykkäin asiaa harrastavat henkilöt tahtoisivat meille tässä suhteessa antaa ohjeita.*

Pahasta Heikistä tuli hyvä Heikki.

Heikillä oli hyvät ja jumalalliset vanhemmat. He toivoivat, että heidän lapsensa, Heikki, tulisi hyväksi ja onnelliseksi ihmiseksi. Usein puhuivat isä ja äiti Heikille rakkaasta Jesuksesta. Heikki kuunteli mielellään vanhempainsa kertomuksia ja sanoi heille: »Puhukaa minulle paljon, minä takdon kuulla enemmän Jesuksesta». Heikki oli iloinen ja ystävällinen lapsi, mutta itsepäinen[1]) ja kiivas. Jos hän ei saanut tehdä niinkuin itse tahtoi, niin hän suuttui. Hän potki ja löi rakasta äitiänsä, Kun isä häntä rankaisi, niin hän rupesi huutamaan ja tuli hyvin vihaiseksi.

Sentähden oli suuri suru hänen vanhemmillansa, jotka Heikkiä paljon rakastivat. Isä ja äiti ymmärsivät, että jos ei hänen paha tahtonsa tule paremmaksi, niin hänestä tulisi paha ihminen. Isä ja äiti rukoilivat Jumalaa ja itkivät. He avasivat Raamatun ja äiti luki siitä: »Jos te ette taida opettaa teidän lapsianne, niin pyytäkää apua Jumalalta, joka tahtoo teitä auttaa». Äiti tuli iloisemmaksi. Hän rukoili joka päivä ja monta kertaa päivässä. Jumala kuuli äidin rukoukset. Hän opetti äidille, millä tavalla Heikistä tulisi nöyrä ja tottelevainen lapsi. Katsokaa, mitä tapahtui.

Kerran, kun Heikki oli neljän vuoden vanha, oli hän noussut akkunalle, joka oli auki. Hän istui

[1]) tekee aina niinkuin itse tahtoo.

siellä, potki pienillä jaloillaan ja huusi. Äiti pelästyi, juoksi Heikin luo ja nosti hänet alas. Silloin Heikki taas vihastui, rupesi itkemään ja löi äitiänsä. Äiti pani Heikin lattialle istumaan ja meni pois. Kun Heikki rauhoittui[2]), tuli äiti hänen luoksensa. Äiti nosti Heikin polvelleen ja sanoi: »Heikki, kuka on antanut sinulle sinun pienet kätesi?» Heikki, joka taas oli iloinen, vastasi: »Jesus». — »Kuka antoi sinulle sinun pienet jalkasi, kysyi äiti?» — »Jesus», sanoi Heikki. — »Mitä sinä teit käsilläsi, Heikki?» — »Minä löin äitiä», sanoi hän. »Luuletko, että Jesus antoi sinulle pienet kätesi ja jalkasi, että niillä löisit ja potkisit äitiäsi?» Heikki häpesi, painoi pienen päänsä äitinsä rintaa vastaan ja sanoi: »Ei, äiti, Jesus on antanut minulle kädet ja jalat, että minä tekisin niillä hyvää». — Sitä tahtoi nyt Heikki muistaa aina. Monta kertaa päivässä tuli hän äitinsä luo, näytti kätensä ja jalkansa ja sanoi: »Jesus on antanut minulle nämä pienet kädet ja jalat. Minä en tahdo olla vihainen, minä en tahdo lyödä enkä potkia äitiä».

Heikki on nyt kymmenen vuoden vanha. Kun isä ja äiti kieltävät, niin hän ei vihastu, vaan nöyrästi tottelee. Hän ei lyö käsillänsä eikä potki jaloillansa. Jumala auttoi häntä. Pahasta Heikistä tuli hyvä Heikki.

Rakkaat kuuromykät! Tehkää tekin samalla tavalla, kuin hyvä Heikki. Älkää lyökö käsillänne, älkää potkiko jaloillanne! Tehkää niillä hyvää vanhemmillenne, opettajillenne ja toisille oppilaille. Autta-

[2]) tuli rauhalliseksi.

kaa isää, äitiä, veljiä, sisaria, opettajia ja toisia oppilaita! Olkaa nöyrät ja totelkaa heitä. Jesus on antanut teillekin kädet ja jalat, että te niillä hyvää tekisitte.

—*l.*

Pieniä tietoja.

— **Suuri lahjoitus kuuromykille.** Pieksämäellä kuoli äsken neiti *A. A. Bovallius* 84 vuoden vanhana. Hän on testamentissaan määrännyt suuren omaisuutensa ynnä Nikkarilan tilan kodin perustamiseksi kuuromykille.

— **Kuuromykkä tapettu.** Tämmöinen kauhea murha tapahtui Kiukaisten kappelissa, Panelian kylässä, Juholan talossa, jossa kuuromykkä Edvard Rotström palveli jo monta vuotta rehellisenä ja ahkerana työmiehenä. Juholan haltiat häntä pitivät hyvässä arvossa ja rakastivat häntä. Viime lokakuun 28 p:nä sunnuntai-iltana, Rotström jo oli toisen rengin kanssa makuuvuotellaan ja olivat tulen lampusta sammuttaneet, mutta olivat unhoittaneet oven lukitsematta ja ottaa avaimen pois. Silloin murhaaja Kaarlo Fredrik Hellström oli kahden muun renkimiehen seurassa mennyt Juholan renkikamariin ja Hellström löi puukolla E. Rotström'in vasempaan reiteen niin että puukonterä tunkeutui syvään reiden lihaksiin, ja piirilääkärin lausunnon mukaan oli katkaissut valtimon ja sen haarat, josta paljosta veren vuodosta hänen voimansa loppuivat ja hän kuoli saman kuun 31 p:nä 25 vuoden ikäisenä. Rotström oli kotoisin Harjavallasta. Murhaaja Kaarlo F. Hellström tuomittiin viime tammikuun 11 p:nä pidettäväksi 7 vuotta kuritushuoneessa. Vangittu K. F. Hellström on syntynyt Eurassa 1877.

— **Sokea kuuromykkä tyttö palanut.** Vimpelissä Sääksjärvellä tapahtui surkea onnettomuus helmik. 17 päivänä. Talokas Matti ja Lovisa Lepistön 15 vuoden vanha, syntymästä saakka sokea ja mykkä tyttö Anni meni tuvan toiseen päähän ja siellä tarttui tuli hänen vaatteisiinsa ja paloi pahoin että seuraavana päivänä kuoli. Äiti sai myös pahoja palohaavoja kuin hän koetti repiä lapsensa päältä palavia vaatteita.

— **Kuuromykkiä Venäjällä** on paljon enemmän kuin Länsi-Europassa. Jokaisesta 100 tuhannesta asevelvollisesta hylätään kelpaamattomina sotapalvelukseen 213 kuuromykkää. Tämän mukaan löytyy Venäjällä 237,500 kuuromykkää.

Kuuromykkäin opetuksen hyväksi on Venäjä tähän saakka tehnyt yhtäpaljon kuin pieni köyhä Espanja.

— **Kuollut.** Kuuromykkä Hilma Paulakangas on kuollut Merikarvialla. Hän oli kauan sairastanut rintatautia ja kuoli viime tammikuun 30 p:nä 22 vuoden ikäisenä.

— **Taalintehtaalla** on 5 kuuromykkää työssä, nimittäiu: sepänoppilas V. Jernström Taalintehtaalta, seppä A. Korhonen Kuopiosta, puuseppä J. Rosenvall Porista, työmies J. Leivo Humppilasta ja viilari J. Juvonen Wiipurista.

— **Uusi oppikirja kuuromykille.** Aivan äsken ilmestyi Mikkelissä kirja *„Raamatun kertomuksia kuuromykkäin kouluja varten“*. Kirjan on kirjoittanut ja sovitellut Mikkelin kuuromykkäinkoulun johtaja A. I. Savolainen. Kirjantekijä on suunnitellut kirjansa Biblian historian oppikirjaksi Kuuromykkäinkouluissa 3, 4 ja 5 luokalla. Se sisältää 15 kertomusta Vanhasta Testamentista ja 28 kertomusta Uudesta Testamentista. Kirjan hinta on 25 penniä. Sitä saapi ostaa kirjan tekijältä Mikkelissä.

Ilmoitus.

Raamatun kertomuksia.

Kuuromykkäin kouluja varten

sovitti *Aaro Iivari Savolainen.*

Hinta 25 penniä.

Yllämainittua kirjaa saapi ostaa johtaja A. I. Savolaiselta Mikkelissä. Paitsi kirjan hintaa 25 p., on lähetettävä 10 penniä postimaksuksi. Siis 35 penniä postimerkeissä.

Sisällys: Käynti kuningas Kambonden luona (jatkoa.) — Kirjeitä kuuromykiltä. — Kuuromykkäin-matkapappia haluaville. — Pahasta Heikistä tuli hyvä Heikki. — Pieniä tietoja. — Ilmoitus.

Mikkelissä,

Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1901.